

[Stensballe.]

rigsminister. Jeg havde, da vi fik Loven af 1931, haabet paa, at han skulde holde op at være det; men det varede ikke længe, saa kom de gamle Nykker op igen, og de er fortsat; jeg synes næsten, de er udviklet mere i de senere Par Aar. For Provinsens Vedkommende var saa godt som alt, hvad der hed Lejerforeninger, forsvundet, før vi igen begyndte med at arbejde med Lejelovgivningen, og her i København var Foreningen hensygnnet stærkt. Nu er den naturligvis vaagnet op, for kan Folk opnaa økonomisk Fordel eller tror, at de kan det, er det jo let at samle Folk om et saadant Spørgsmaal.

Den højtærede Minister sagde, at det var Kapitalens Interesser, jeg talte for. Det tror jeg ikke den højtærede Minister kan bevise; derfor skulde han undlade at sige noget saadant. Jeg vil tværtimod hævde, at det, vi gør — og hvad vi ogsaa stærkt hævder at man skal gøre —, er at søge at skaffe flere og flere Boliger, og det vil i det lange Løb varetage Lejernes Interesser paa en langt bedre Maade end det, Regeringen og specielt den højtærede Indenrigsminister gør.

Den højtærede Minister var lidt vred over, at jeg skulde have sagt, at naar Valget var forbi, gjorde man lige det modsatte af, hvad man havde sagt inden Valget. Saaledes tror jeg ikke Ordene faldt, men det vil fremgaa af Fortrykket. Jeg sagde, at ved den Boligpolitik, der var ført, havde Ministeren skabt sig visse Vælgere, men jeg mente, at naar de fik sundet sig lidt og Tiden gik, vilde de se, at de havde holdt paa et forkert Parti, for i det lange Løb vil den Politik, som Regeringen fører, og de Restriktioner, der kommer paa ny, efter min Opfattelse ikke virke til Gavn for Lejerne.

Og saa vil jeg sige til den højtærede Minister, at han skal saamænd ikke have saa megen Medlidenhed med mig. Jeg vil ikke have Medlidenhed med ham, naar han engang kommer fra sin Stilling; det sker før eller senere, det tør jeg forsikre ham om. Men derfor kan vi i og for sig være lige gode Venner.

Jeg glædede mig over, at Ministeren udtalte, at det private Byggeri burde holdes i Gang; det var han venlig stemt overfor. Ja, jeg kender den højtærede Ministers Stilling til alle disse Problemer ret godt. Jeg maa holde for, at den højtærede Minister er mest venlig stemt over for, hvad der hedder socialt Byggeri, kommunalt Byggeri, og mindst venlig stemt over for, hvad der

hedder det private Byggeri; i hvert Fald fremgik dette af de Forhandlinger, som vi i sin Tid førte angaaende den Finansiering af Byggeriet, der blev gennemført i 1923. Jeg brugte ikke før Ordet Urostifter — det var Ministeren, der brugte det —, men det forekommer mig, at det, Ministeren har foretaget sig, er at skræmme det private Byggeri fra at fortsætte Byggeriet, og det er det, jeg anbefaler den højtærede Minister at undlade. Han bør gribe sig i Barmen og sige: Nej, nu vil jeg være et godt og bedre Menneske og lade være med den Slags Ting.

Ved den Lovgivning, som nu, uanset at vi skal søge Forhandling i et Udvalg, dog, efter hvad jeg kan forstaa, vil blive gennemført, indføres der en Ulighed over for Loven, en Uretfærdighed, idet Nybygningerne fra det sidste Tiaar holdes udenfor. Dette burde efter min Mening bevirke, at Lovforslaget ikke nyder Fremme. Jeg forstaaer Grunden til, at denne Bestemmelse er indført, jeg forstaaer, at man er ængstelig for, at Byggeriet helt skal strande, men naar omtrent 25 pCt. af Lejlighederne her i København bliver holdt udenfor — og anderledes kan jeg ikke se hverken paa de Tal, som er fremdraget her i Dag af den ærede Ordfører for de Konservative, eller paa Tal, som jeg har set andetsteds —, synes det mig at være forkert for Lejernes Vedkommende — ikke for Byggeriets Vedkommende, det er en anden Side af Sagen. Det er heller ikke Ministeren, der har turdet foreslaa noget saadant, det er noget, der er lavet i Folketinget, og vi ved allesammen, hvorledes det er sket, og hvem der er Fader til det.

Den højtærede Minister var inde paa, at vi i sin Tid vilde holde alle Lejligheder opført efter 1918 udenfor. Ja, det er rigtigt, men det var, fordi det dengang drejede sig om en Afvikling. Der er ikke en eneste Lov, der er gennemført i Perioden fra 1920 og videre frem, som ikke har haft til Hensigt at afvikle Restriktionerne. Den egentlige Afvikling, det erkender jeg, kom først i 1931. Det er noget helt andet i en Lov, som skal gælde fremdeles, og som intet har med Afvikling at gøre — tværtimod er en Fæstnelse for Fremtiden —, at indføre en saadan Ulighed for Loven, en saadan Uretfærdighed, mellem Lejerne indbyrdes. De to Ting kan overhovedet ikke sammenlignes.

Hvilken Skæbne Loven vil faa, naar den nu bliver vedtaget og har været gældende et Par Aar eller saa, er der ingen, der ved. Vi ved kun een Ting i Øjeblikket,